

Arkitektur i bevægelse

Interpassivities

★★★★☆

Corpus. Koncept, instruktion og scenografi: Jesper Just. Koreografi: Jesper Just og danserne. Musik og komposition: Kim Gordon og August Rosenbaum. Det Kgl. Teater, A-Salen, sidste dag 31. marts.

Af Vibeke Wern vw@berlingske.dk

Den Kgl. Ballets eksperimenterende laboratorium, Corpus, der netop er blevet nomineret til årets Artbeat Pris, har i sine nu fem leveår præsenteret forestillinger i vidt forskellige formater og af yderst svingende kvalitet. Til højdepunkterne hører den fremragende krigsballet »I Føling«, der havde premiere på Skuespilhusets Store Scene i 2014, mens installations- og destruktionsballetten »Tørnerose skal dø« i A-Salen i efteråret var blandt de mindre vellykkede.

Nu er Corpus tilbage i A-Salen med en ny og meget velfungerende balletperformance, »Interpassivities«, kreeret af den 42-årige internationalt anerkendte videokunstner Jesper Just. Dette nye og meget arkitektoniske værk, hvis titel er en blanding af ordene interaktivitet og passivitet, handler ikke kun om rum, konstruktion og dekonstruktion. Det belyser også fint forholdet mellem krop og genstande, beskuer og beskuet og bevægelse som kunst og arbejde.

Sammen med publikum indtager seks balletdansere (tre af hvert køn) det i begyndelsen helt nøgne grå rum, hvor alle kan bevæge sig frit omkring. Gradvist træder danserne mere

BALLET

og mere i karakter som balletdansere i tåspidstrin, hop, spring og løft i forskellige grupperinger, der også styrer publikums placering og gruppering i rummet.

Pludselig dukker fire muskuløse, småsnakkende, polske arbejdere op med en plan over salens gulv, der viser sig at være et puslespil af pallelignende elementer, der kan tages op, flyttes rundt og stables. Og mens danserne udfører deres kunstneriske muskellarbejde i samspil med både gulv og vægge, fortsætter polakkerne

deres kreative løfte-, flytte- og byggearbejde. Musikken skaber også rum med klavertoner, dunkle rytmer og hviskende tale, der toner frem både fra oven og under gulvet.

Men overraskende sent involveres video-projektioner i værket med sanselige nærbilleder af balletdansere og kropsapparater til funktionshæmmede, mens de levende dansere i rummet får karakter af genstande, når de ligger passivt på gulvet. Og med billeder af hegnet mellem USA og Mexico har forestillingen også

en politisk kommentar til fri bevægelighed.

Selv om der er mange ballettrin i forestillingen, er det ikke selve dansen, men relationerne i rummet der er vigtige i Jesper Justs værk. Sammen med de kgl. balletdanseres egne personlige Pop Up-forestillinger, der vises løbende gennem sæsonerne, er »Interpassivities« et af de mest interessante og helstøbte værker, Corpus har præsenteret i A-Salen.

Til kunstbal på ambassaden

Carte blanche

★★★★☆

Kunstudstilling på den franske ambassade.

Af Torben Weirup tow@berlingske.dk

Sædvanligvis lyser en stor badebold ikke op i musikværelset i Frankrigs ambassade i København.

Til hverdag ligger der ikke lange kæder på trapperne, foruroligende sorte gardiner lukker som regel ikke lyset ude og breder sig ikke truende ud over gulvene og bryder farveharmonien med rummenes øvrige gardiner, planter vokser ikke i de polstrede stole, og der ligger ikke mobiltelefoner her og der og undertiden i større mængder.

Slet ikke mobiltelefoner der er støbt i bronze og derfor ikke kan anvendes, men blot er symboler på det, smartphones nu engang er: Et redskab til kommunikation - og til over-

KUNST

vågning. Både af andre og en selv.

Den franske ambassadør har inviteret ti kunstnere til at udstille i en række af ambassadens lokaler: Ann Louise Andersen, Peter Callesen, Jeannette Ehlers, FOS, Lise Harlev, Hesselholdt & Mejlvang, Peter Land, Choki Lindberg og Tina Maria Nielsen, der - som udstillingstitlen, »Carte blanche«, antyder - har fået frie hænder. Sådan da. Søm måtte ikke slås i væggene, selvfølgelig, mure ikke væltes, gulve ikke fjernes.

Udstillingens tilrettelægger er kunsthistorikeren Natalia Gutman, og hun har valgt en række billedkunstnere, der har et stort talent for at bringe kunstværker ind som forstyrrende og tankevækkende elementer i hverdagen. I en længere række tilfælde føles det, som om værkerne med deres umiddelbart velkendte og så alligevel fremmedartede karakter invaderer ambassaden og underminerer den svulstige arkitektur og ambassadens alvorlige og betydningsfulde karakter. Ambassaden ligger i Det Thottske Palæ, der er op-

ført i 1600-tallet med en senere ombygning af facaden ved arkitekten Nicolas-Henri Jardin.

Kunstværker udstilles sædvanligvis i lyse gallerirum, og netop derfor virker de udvalgte kunstværker, der er skabt til stedet, som særligt fremmedartede. Flere af dem behandler og kommenterer nogle af de trusler, der er mod de vestlige frihedsidealer - »Je suis Charlie« - men trækker også historiske perspektiver tilbage til såvel kolonitiden og slavernes øer som til episoder i vor tid: Racistisk politivold eksempelvis. Men også i kultiveret form som hvordan mænd og kvinder kan tale om de samme genstande og begreber på forskellig måde.

Kunsten om friheden

Billedkunst er subversiv. Kunst trænger ind og trænger sig på og insisterer på sin egen tilstedeværelse og betydning. Denne kvalitet er meget tydelig i udstillingen i Frankrigs ambassade, hvor flere værker beskæftiger sig med stedets undergang som for eksempel

et fotografi forestillende det samme rum, billedet hænger i. Noget er gået helt galt. Noget af møblelementet har været ved at brænde - måske er det de indtrængende vandmasser, der har slukket branden, ruderne er knust, planter er allerede ved at trænge ind i rummet. I værelset står en model af et Air France-fly. På billedet er det styrtet til jorden og beskadiget.

Fotografiet, der er taget af en nøjagtig model af værelset og dets indretning, handler næppe om trangen til ødelæggelse. Det handler om det modsatte. Det handler om, at kunst er frihed til at fortælle historier. Det er den frihed, der er under angreb - mens Frankrig og den nuværende franske ambassadør, Francois Zimeray, er et symbol på, at frihedsidealerne skal forsvares.

Det er yderst sjældent, der er adgang til Frankrigs ambassade, hvis repræsentative rum i sig selv er et besøg værd. Billetter skal bestilles på forhånd, billedlegitimation skal medbringes, og der er sikkerhedskontrol i indgangen.